

ESTAPÉ RESPON

"Tornarem a perdre"

—Professor Estapé, per què ningú qüestiona ni a Madrid ni a Vitòria el concert econòmic basc?

—El cost polític de qüestionar-lo a les tres províncies basques del cantó d'Espanya es considera massa alt.

—I per què hi ha tanta animadversió contra Catalunya quan planteja un canvi en el seu sistema de finançament?

—Perquè hi ha la impressió que el Principat enviarà menys diners a la resta d'Espanya. I potser seria bo per millorar aquest mal ambient i aquesta mena de rancúnia. El que a mi em va impressionar molt l'any 1984 fou quan el president d'aleshores, Felipe González, va dir a Cáceres, en inaugurar un conjunt d'escoles, que això s'havia pogut finançar gràcies a l'ajuda fiscal dels catalans. Aquesta veritat no acostumen a dir-la els polítics, o per mala llet o perquè no en saben.

—Creieu que el concert del País Basc i el de Navarra són insolidaris amb la resta de l'estat?

—Són un privilegi.

—Si hi ha un acord de totes les forces polítiques catalanes, a excepció del PP, pel nou sistema de finançament propi per a Catalunya, a Madrid s'hi podran negar?

—No crec que s'hi neguin sempre que es retalli alguna cresta o factor irritatiu. No són els calés, sinó "tocar els collons".

—Han d'intervenir Andalusia, Extremadura, Castella-la Manxa o la Rioja en com es finança l'autonomia catalana?

—Si això va al Congrés i ells tenen diputats, ja m'explicarà què farem.

—Per què el conseller d'Economia, Antoni Castells, demana una agència tributària catalana?

—Perquè això és una petició lògica, encara que no serà compartida per l'equip Solbes - Fernández Ordóñez.

—Quines funcions creieu que hauria de tenir aquesta agència?

—Per exemple, recaptar millor, aclarir, reduir el frau de manera espectacular i educar una mena de funcionaris no gaire freqüent: els recaptadors d'Hisenda honestos i eficaços.

—Penseu que és acceptable que els diners que reben per habitant comunitats com Extremadura o Galícia gairebé doblin els de Madrid i Catalunya?

—Depèn dels desnivells del PIB de cada autonomia.

—S'hauria de tenir en compte l'esforç fiscal que fa cada comunitat a l'hora de decidir quan ha de rebre?

—Seria bo, però s'ha de saber fins a on anem.

—A Alemanya, el Tribunal Constitucional ha posat límits a la solidaritat que han d'assumir les regions més riques per finançar les més pobres. Creieu que això seria possible, aquí?

—Possible, però més endavant. Cal recordar que a Alemanya han trigat 20 anys a assolir-ho i nosaltres aquí ho volem resoldre en un cap de setmana. En matèria tributària diria que sempre penso amb la frase del president màrtir Lluís Companys, quan va dir: "Tornarem a sofrir, tornarem a lluitar i tornarem a vèncer." Però crec que cal una modificació de l'última frase, "tornarem a perdre".

—Esteu d'acord amb Castells, quan diu que hi ha insolidaritat de la resta de l'estat amb Catalunya?

—Estic d'acord amb ell de tota la vida. Un home amb imaginació que es va treure del barret el 15 % de l'IRPF per les comunitats autònomes. Això va ser titllat per gent de CiU d'utopia i quimera. Al cap d'un temps aconseguia que Catalunya i les comunitats autònomes mosseguessin aquest tall d'IRPF que ha anat creixent. De manera que estiguem atents a les seves idees.

—Pel que se'n sap, creieu que el sistema de finançament que promou el tripartit és molt diferent del concert basc?

—Jo diria que està a mig camí. Entre València i Castelló es para a Sagunt.

—El ministre d'Administracions Públiques diu que en quinze o vint anys s'equipararan els ingressos per habitant de les comunitats del sistema general amb les forals. Això no és tirar pilotes fora?

—A Jordi Sevilla li diria que tant de bo tinguin raó. Ja veurem què passa.

Toni Canís

Martí, Bombai

"Els cíncics no serveixen per aquest ofici." La frase de Ryszard Kapuscinski referint-se al bon periodisme m'ha vingut al cap tot llegint *La ciutat dels somriures*, de Martí Gironell. I és que no és freqüent trobar-se un periodista-cooperant capbuscant-se en l'ànima dels carrers de Bombai plens de desvalguts. I fer-ho amb sentit i sentiment, tot distanciant-se, quan cal, per reflexionar. Mai per jutjar.

No, no és freqüent que un conductor d'un informatiu destacat d'una potent cadena de televisió no s'hagi deixat enlluernar per aspiracions a l'estrellat de "riques i famoses", ni pel periodisme cridaner o de graciets, ni pel d'anar fent (aquell que, mancat d'idees, fonts i/o iniciatives és adicte als despatxos d'agència i a les portades de diaris digitals), i s'endinsi, en el seu temps lliure, és clar, per un periodisme potser menys triomfant, però sí més autèntic i gratificant. Aquest, va més enllà de la compulsivitat d'audiències, té vocació de servei perquè la seva base és allò que no solament és interessant i divertit sinó també, i sobretot, important. Important com el dia a dia dels personatges del Bombai d'en Martí, homes, dones i criatures instal·lats en una aparent resignació a la misèria, en una "rendició" que sovint no és altra cosa que l'acceptació pacient de l'ara i aquí. La seva manera d'aprendre i entendre l'art de viure.

Creu Kapuscinski que el bon periodista, aquell que copsa millor la realitat, és també el que té clars i incorporats valors, com ara la bondat, i el coneixement d'un mateix. Llegint *La ciutat dels somriures* t'adones que Martí Gironell s'esforça i s'escarrassa en l'objectiu. I jo diria que l'aconsegueix de bon tros.

Llibert Ferri

llibertferri@telefonica.net

INTERIORS

